

Revanianda-trilogin del 1

ENSAMHETENS

HAV

CHRISTOFFER PICHLER

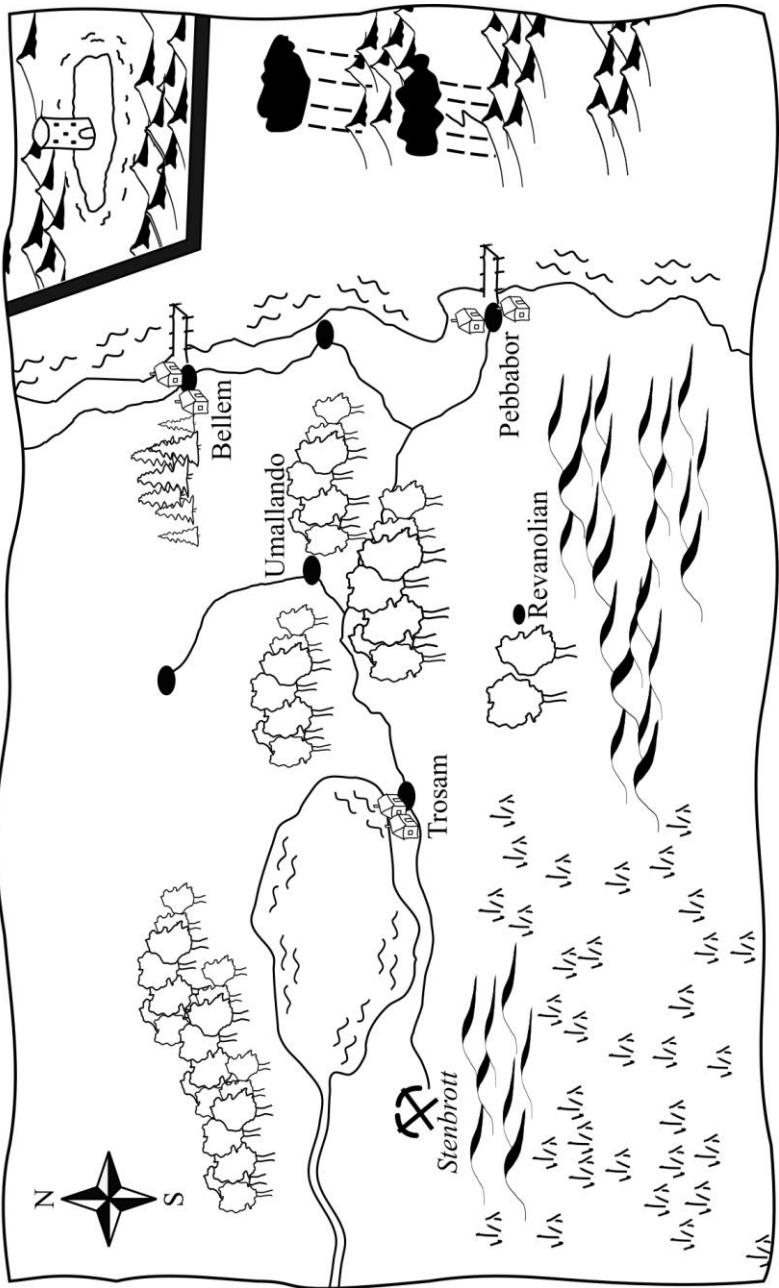
Ensamhetens Hav

Revanianda-trilogin del 1

Christoffer Pichler

© Christoffer Pichler 2018
Imagine Games Förlag, Lund, Sverige
Omslagsillustration: Hoang Lap Solan
Omslagsdesign: Christoffer Pichler
Illustration inlaga: Joakim Jönsson
ISBN 978-91-984543-0-7

Bellem

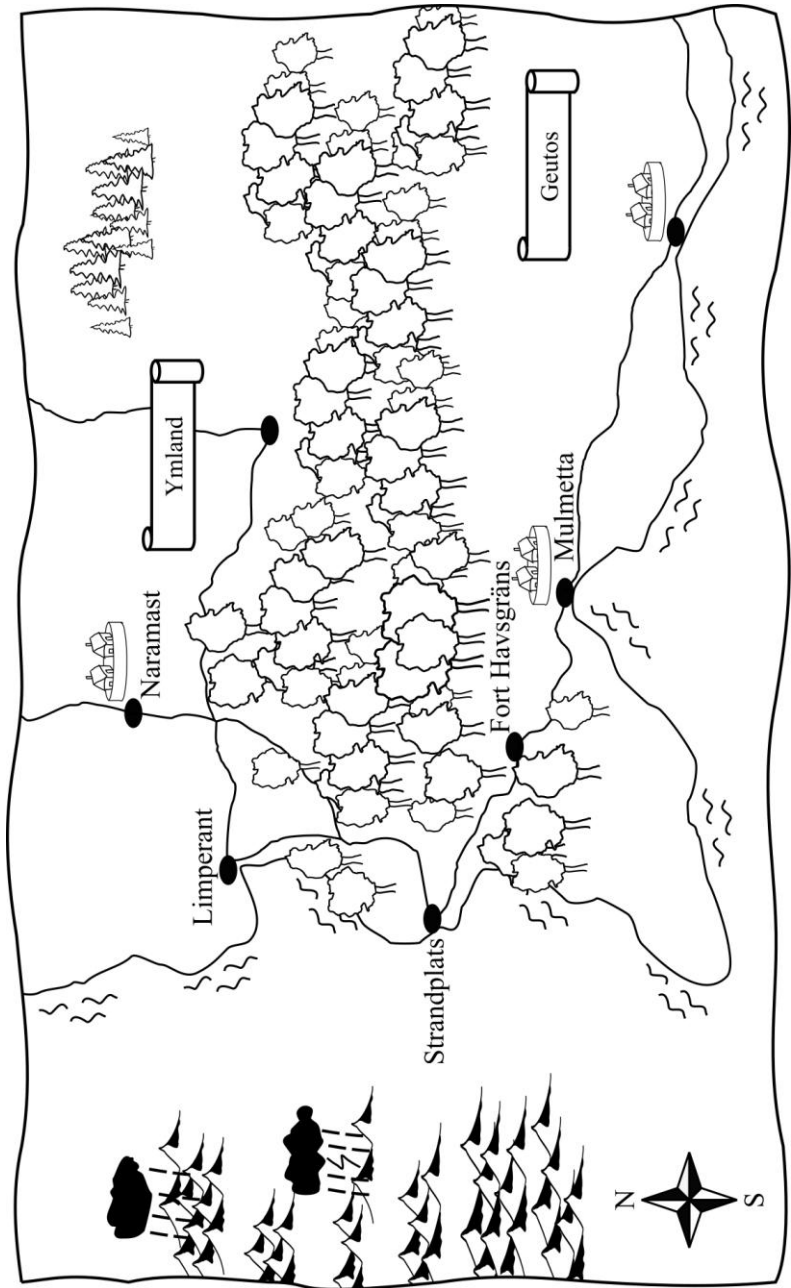
Umallando

Trosam

Pebbabor

Revanolian

Stenbrott

Limperant

Naramast

Ymland

Strandplats

Fort Havsgräns

Mulmetta

Geutos

Kapitel 4

Auda vaknade med ett ryck och försökte bromsa fallet, men insåg snabbt att hon redan låg ner raklång. Den svala marken kändes som om den var gjord av släta stenar och halm, vilket indikerade att det troligtvis var ett inomhusgolv. Auda började undersöka sin omgivning efter bästa förmåga och märkte omedelbart att hennes silverditzioner var borta. Hon fokuserade istället på att få en helhetsbild av rummet, men utan större framgång. Ett komplett mörker omgav henne, förutom det svaga sken som spreds av ett tjockt vaxljus på ett simpelt träbord det stod på ett tiotal steg bort. Det var något som var bekant med det här stället. Som om det hade varit en del av en dröm som hon sedan länge glömt bort.

Auda reste på sig och torkade bort lera från sitt ansikte. Hon försökte minnas hur leran hade kommit dit, men mindes knappt något från dagarna efter att hon hade satt segel från ön med tornet. Det var som om något hon inte kunde identifiera hindrade henne från att tänka fritt och hennes blick vändes mot vaxljuset borta på träbordet.

Med osäkra steg närmade sig Auda bordet och försökte förnimma om det fanns något annat i mörkret som omgav det kusligt upplysta bordet. Det matta ljudet av hennes skobeklädda fötter mot golvet fick bara obehaget att tillta. Hon ryckte till och trodde för ett ögonblick att hon hade känt en brännande smärta. Något oförklarligt inom henne skrek att bordet var ondskefullt och skulle skada henne, men hon kunde inte hindra sig själv från att fortsätta röra sig framåt. Ett uttorkat halmstrå knastrade under hennes fötter. Rummet

var varmt och luften var kvav. Någoting onaturligt tryckte mot henne, men hon stannade ändå inte.

På var sida av bordet stod en simpel träpall och Auda satte sig på den närmsta. Ljuset på bordet stod ovanpå en kopparplåt som var fylld med stelnat vax. Nyfiket sträckte hon sig fram för att lyfta upp plåten, men samtidigt materialiserades en arm ur mörkret på motstående sida av bordet. Auda ryckte undan sin hand innan hon hade nått fram till ljuset och armen avvaktade. Långsamt trädde konturen av en huvbeklädd figur ut ur skuggorna och satte sig på pallen mitt emot Auda. När den satte sig ner föll ljuset på dess ansikte och lyste upp konturerna. Auda tyckte att det liknade en kvinna och hon hade samma bleka hudfärg och platta haka som de andra som hade burit metallkläder och släpat hit henne. Kvinnan framför henne hade en ljusröd kåpa på sig, med likartad färg som Audas hud. Det brandgula ljuset reflekterades i kvinnans mattblåa, studerande ögon och gav Auda ett olycksbådande intryck.

De satt där i tystnad och stirrade på varandra. Det dröjde en stund innan Auda vågade röra på sig, och bestämde sig för att resa sig upp. Kvinnan sade något med bestämd röst och Auda kände att hon förmodligen skulle sitta kvar. Än en gång sköt en brännande stråle av smärta genom hennes inre, men innan hon hann reagera var den borta igen. De satt än en gång och betraktade varandra intensivt, tills det att Auda inte orkade mer utan försökte sig på att kommunicera.

”Jag heter Auda.”, sade hon försiktigt och tydligt samtidigt som hon pekade på sig själv. Hon vågade inte säga något mer utan väntade på kvinnans svar. Kvinnan såg

fundersam ut men sade sedan något och pekade på sig själv. Auda tog sitt mod tillfånga och fortsatte kommunicera.

”Var det ditt namn? Förstår du vad jag säger?”, frågade Auda hoppfullt. Kvinnan vred lite på sitt huvud men höll sin blick fixerad på Auda. Denna gång sade hon bara ett ord och pekade på sig själv.

”Lilyan.”

Auda sken upp och sträckte på sig. Hon hade lyckats. Hon hade kommunicerat med intelligenta varelser. Hänryckt av denna framgång började hon ställa fler frågor.

”Du heter Lilyan? Trevligt att träffas. Vart är vi någonstans? Varför är det så mörkt? Har ni mat? Och vatten? Jag är hungrig.”, frågade Auda upprymt och obetänksamt. Medan hon ställde frågorna sträckte Lilyan fram en hand mot henne och placerade den på Audas panna. Auda slutade tvärt prata och satt som fastfrusen. Hade hon gått för långt? Fick man inte lov att prata för mycket här? Hon var inte säker på vad som hände. Medan hon satt blickstill på sin pall med Lilyans hand på sin panna kunde hon höra Lilyan prata med monoton röst, liknande det som hon hade hört innan hon hade somnat. Detta var besynnerligt eftersom det lilla som Lilyan hade sagt tidigare hade haft mer än ett tonläge.

Auda kände att handen på hennes huvud blev varmare och utav reflex försökte hon dra undan sitt huvud. Hon försökte, men kunde inte flytta huvudet eftersom hon var fasthållen bakifrån av något hon inte hade förnummit tidigare. Hettan i pannan ökade och hon började skrika i smärta. Paniken av att hållas fast och brännas fick Auda att skrika högre och hon kunde inte samla sina tankar. Handen

på Auda var nu skållande het och hon kunde inte tänka på något. Så fort hon försökte samla tankarna såg hon någon obegriplig bild och det kändes som om värmen flödade in i henne och överöste allt annat. En auktoritär kvinnoröst ljöd i hennes tankar.

"Ge mig dina minnen!"

Bilder av gammelmormoderns begravning flög förbi. Minnesbilder av branden i Bellem och avskedet med sin familj överväldigade henne. Känslan av att ligga på ett kyligt golv för att sedan upptäcka ett ensamt vaxljus på ett simpelt träbord förbryllade Auda. Smärtan tilltog medan hon såg minnesbilderna av sig själv sätta sig på pallen och Lilyans röda kåpa uppenbara sig ur tomma intet. Energin i henne var slut och hon sjönk ihop på pallen.

Plötsligt var det över.

Det var som att vakna upp ur en dröm. Som om allt fram tills dess bara hade varit inbillning och förbestämda händelser. Hon kunde tänka fritt igen och i detalj återge vad som hade hänt de halvdussin dagar som hade passerat mellan ön och hennes infångande. För första gången på länge hade hon möjlighet att påverka händelseförloppet igen. Samtidigt visste Auda att inte mer än hundra hjärtslag kan ha passerat sedan hon senast hade haft en stark verklighetsförankring, sedan Lilyan sträckte fram sin hand och förändrade allt. Förvirring och förtvivlan växte inom henne.

Lilyan drog undan sin arm från Auda och återtog sin hållning som hon hade haft under första delen av deras möte. Auda kände att trycket på hennes axlar minskade och personen bakom henne släppte taget. Hon vände sig om,

men mörkret verkade vara lika tomt som tidigare. Hon begravde sitt ansikte i sina händer. Pannan var fortfarande varm, men inte outhärdligt het och Auda kände efter skador med sina känselspröt. Hon konstaterade att det inte verkade bli några bestående sår av behandlingen, men hon fortsatte gömma sitt ansikte i händerna för att skydda sig från att samma sak skulle hända igen. Med ögonen gömda bakom sina fyrfingrade händer, hörde hon Lilyans röst igen.

”Du kan ta fram ditt röda ansikte igen. Jag ska inte skada dig.”, försäkrade Lilyan med uppriktig, men känslokall röst. Auda skakade på huvudet och fortsatte gömma ansiktet. Det var tyst en kort stund medan Auda insåg att Lilyan precis hade pratat med henne och att hon hade förstått vad som hade sagts. Hon lyfte omedelbart på huvudet och stirrade storögd på kvinnan framför sig.

”Du kan prata så att jag förstår dig?”, frågade Auda förbryllat med en grimas av smärta. Att använda munnen fick det att sticka till innanför pannan.

”Snarare är det du som förstår vad jag säger.”, svarade Lilyan med en ton av överlägsenhet.

”Ehm. Vad menar du?”, frågade Auda med darrande röst som speglade hennes osäkerhet.

”Ursäkta smärtan, men jag fyllde ditt huvud med kunskap om vårt språk. Det gjorde ont för att du kämpade emot. Tyvärr kunde jag inte förklara det för dig.”, förklarade Lilyan med en oberörd axelryckning. Auda fick känslan av att Lilyan inte brydde sig särskilt mycket om hennes bekvämlighet.

”Ert språk? Men du talar mitt språk just nu. Jag talar också mitt språk just nu och du förstår det.”, påstod Auda

skeptiskt. Hon kunde höra sin egen röst prata språket hon alltid hade använt.

”Nej. Du pratar vårt språk just nu. Jag lade en förtrollning på dig som, löst talat, ersätter minnet av ditt språk med vårt. Så du kan tyvärr inte komma ihåg hur ditt eget språk låter längre och du kan definitivt inte tala det.”, förklarade Lilyan pedagogiskt medan hon gjorde små gester i luften för att förstärka vad hon sade. En kall kåre gick längs Audas rygg och rädslans kyliga fingrar greppade efter hennes inre. Det här betydde att hon inte skulle kunna samtala med sin familj när hon återvände hem. Som om Lilyan hade kunnat läsa hennes oroliga tankar sade hon: ”Oroa dig inte. Ditt språk kommer återvända så småningom och om du använder vårt språk dagligen kommer du även behålla det, och kommer därmed kunna byta mellan språken när som helst.”

”Är du säker?”, frågade Auda olyckligt. Den fysiska smärtan störde inte henne längre, men hennes hjärta kändes tungt.

”Ja.”, svarade Lilyan kort och avslutade samtalsämnet genom att tydligt visa sitt ointresse för Audas framtida språkkunskaper. Hon justerade sin sittposition en aning och frammanade en liten glödande ljusboll som svävade ovanför hennes händer. Auda stirrade nervöst på bollen. Hon hade sett sin gammelmormor frammana något liknande, men Auda kände på sig att den här förmodligen kunde skada henne. Den gav ifrån sig lika mycket ljus som vaxljuset på bordet och Auda antog att bollen var minst lika varm. Lilyan rörde sina händer vilket fick bollen att sväva runt i luften i en ojämn bana. Den närmade sig Audas panna. Audas andhämtning blev snabbare och hon kröp ihop så långt bak

hon kunde på pallen. Med en rörelse fick kvinnan ljusbollen att istället cirkulera stadigt ovanför bordet. Från sin ihopkrupna ställning kikade Auda ut mellan sina armar efter bollen. Hennes ansikte var hopskrynklad av rädsla. Medan hon betraktade den periodiska rörelsen byttes rädslan långsamt mot förundran och oro. När Auda kände sig säker på att bollen inte skulle skada henne tog nyfikenheten över.

”Vad är det där? Jag har aldrig sett ett djur som lyser så mycket.”, frågade Auda utan att ta blicken ifrån ljusbollen eftersom hon ännu inte litade fullständigt på den. Lilyan fnös och såg fundersam ut.

”Patrullen som omhändertog dig hade verkligen fel; du är definitivt ingen alvmagiker.”, konstaterade hon med ett nedlåtande tonfall. Utan att vänta på Audas svar fortsatte hon tala vardagligt.

”Detta är en simpel förtrollning. Det är inte något levande och jag styr dess rörelser.”, förklarade Lilyan. Medan hon sade den sista meningen viftade hon med sin högra hand och bollen dök ner mot Auda. Den flög ett varv runt hennes arm och återtog sedan sin bana i luften. Auda öppnade munnen för att säga något, men blev genast avbruten.

”Nog pratat om vad du inte är. Vad är du? Vart kommer du ifrån? Och vad gjorde du i Ymlands alvskog? Jag skymtade något om en hamnstad i dina minnen.”, frågade Lilyan samtidigt som ljusbollen stannade i luften och sjönk långsamt ner mot bordet.

”Mitt folk kallas revanier, om det hjälper dig. Vad kallar ni er?”, undrade Auda. Lilyan lyfte blicken precis ovanför Audas huvud och gjorde en liten nickning. Auda skulle precis fråga vad hon gjorde när något träffade hennes huvud

med en duns. Smärta fyllde hennes sinne i några ögonblick och hon skrek.

”Aj, vad händer?”, utbrast Auda förtvivlat med händerna tryckta mot huvudet för att avvärja fler skador. Hon försökte se vad som hade träffat henne, men bakom henne fanns det än en gång endast mörker. Lilyan svarade med kall röst.

”Du svarar på frågor, punkt. Jag är inte här för din skull och har viktigare saker för mig än att upplysa dig om allt som du inte känner till.”

Auda tittade oförstående på Lilyan. Hon satt tyst en kort stund och Lilyan nickade igen. Än en gång träffades Auda av något tungt, denna gång i ryggen. Hon uttryckte sitt obehag, men tystnade kvickt för att inte bli skadad igen. Hennes uppfattning av dessa bleka varelser hade sjunkigt väldigt mycket sedan hon först hade sett dem; de var snabba med att skada andra.

”Svara på resten av frågorna. Vart kommer du ifrån och vad gjorde du hos alverna?”, frågade Lilyan än en gång.

”Jag kom hit med båt från väst, tror jag. Vädret var väldigt dåligt så jag kunde inte riktigt navigera, men det var meningen att jag skulle segla österut från Bellem.”, förklarade Auda så snabbt hon kunde samtidigt som hon kastade nervösa blickar över axeln. Inget hände. Lilyan stirrade menande på henne och Auda fortsatte svara på frågorna.

”Och alver har jag aldrig hört talas om, så jag gjorde ingenting med dem. Är det träden som ni kallar alver?”

Auda insåg samtidigt som smärtan i hennes högra axel uppenbarade sig att hon hade ställt ytterligare en fråga. Hon

bet sig i läppen för att inte skrika igen. Slaget hade inte varit hårt, utan endast varnande.

”Alver liknar oss, men är mycket mer ociviliserade och de är riktiga bråkmakare. Att hjälpa alvrebeller är strikt förbjudet så jag frågar igen: Vad gjorde du med alverna?”, frågade Lilyan och fixerade Auda med blicken. Auda, som satt med benen uppdragna på träpallen så att hon liknade en boll, skakade på huvudet och förnekade att hon någonsin hade sett några alver. Lilyan betraktade henne och bestämde sig för att inte fortsätta fråga om det.

”Du sade att du seglade från väst. Du vet att det är omöjligt? Ingen har någonsin tagit sig igenom Eviga Stormen tidigare. Skepp förliser, seglare drunknar, och endast bråte med enstaka tursamma överlevare driver tillbaka i land. Om det är som du säger och ’det var svårt att navigera’, så låter det mer som att du kommer från söder där det ibland blir långvariga molntäcken, med en och annan mindre storm. Jag har dock aldrig sett någon *revani* förr.”. Hon betonade ordet ’revani’ och andades ut fundersamt. Lilyan reste sig upp och drog fram en violett kristall från innanför sin mörkröda klädnad. Auda kände igen kristallen som hon hade hittat och hennes ögon vidgades av längtan. Stenarna tillhörde henne.

”Vad gjorde du med dessa stenar? De har någon inre magi som jag inte kan identifiera.”, frågade Lilyan och innan Auda hann svara fortsatte hon. ”Varför frågar jag ens dig? Du fattar nog inte ens att de är magiska.”

Med det avslutade Lilyan mötet. Hon vände sig om och försvann i mörkret. Ljusbollen som nästan hade fallit hela vägen ner till bordet slocknade tvärt. Både lättad och oroad

över att Lilyan hade försvunnit, satt Auda kvar på pallen och slängde nervösa blickar ut i mörkret som omgav henne. Vaxljuset utstrålade fortfarande ett stabilt sken och omedvetet drog sig Auda närmare ljuskällan. Efter att ha spenderat vad som kändes som väldigt mycket tid i det tysta och mörka rummet, vågade hon resa sig upp. Hon lyfte upp pallen och höll den framför sig samtidigt som hon avancerade bort från ljusskenet. Hon hade inte tagit många steg innan två skepnader materialiserades ur mörkret och ryckte pallen från henne. Förvånad kämpade Auda inte emot utan tog ett steg bakåt, in mot ljuscirkeln på golvet. Skepnaderna sträckte sig efter henne och hon kunde se armar dolda av djupblått tyg närma sig henne. Hon backade ytterligare ett steg. En röst hördes.

”Gör inte motstånd; det blir bara värre för dig.”. Auda vände huvudet mot ljudkällan och det kom från någonstans inne i mörkret mellan de två blåklädda bleka varelserna som hade klivit ut i ljuset. Den högra varelsen började prata.

”Mitt namn är Tadall. Vi kommer binda dina armar och föra ut dig i staden.”, förklarade den blåklädda Tadall lugnt och vänligt medan han långsamt lyfte upp ett rep och höll upp det mot Auda. Konturen av Tadall var lång och smal och Auda kunde inte urskilja mycket av hans utseende mer än att han hade ljusbruna ögon och mjuka ansiktsdrag. Han tog ett steg närmare och stod intill Auda. Hon tog ett steg bakåt av rädsla och skakade på huvudet. Hon kunde inte se några fördelar med att ha sina armar hopbundna om de skulle ut i staden. Den andra blåklädda varelsen gick fram och slet åt sig Audas armar. Auda försökte rycka sig loss,

men de båda blåklädda personerna samarbetade och inom kort kunde hon inte längre sära på sina armar.

”Ta det lugnt. Vi kommer att få vår vilja igenom oberoende på om du kämpar emot eller ej. Om du bara följer med lugnt så lovar jag att besvara dina frågor på vägen.”, sade Tadall med mjuk röst. Han kastade en blick in mot mörkret och lade till med en viskning: ”Annars kommer de garanterat att skada dig och du går miste om kunskap.”

Även då Auda inte alls tyckte om händelseutvecklingen, så var detta det första erbjudandet som hon hade fått av de bleka varelserna där hon faktiskt hade något att vinna. Hon slutade kämpa emot och följde med när de puttade till henne. Den blåklädda kvinnan sade något nedvärderade till Tadall, men han ignorerade henne. De lämnade ljust, och när de helt hade klivit in i mörkret kände Auda något märkligt. Det ryckte till inom henne och kall luft pressades mot ansiktet. Innan hon hade hunnit reagera på upplevelsen knuffade Tadall upp en dörr och känslan var borta. Dörren ledde ut ur det kolsvarta rummet och ut till ett solskensupplyst rum med bokhyllor, fler färgglatt klädda varelser och vackert broderade mattor. Hon behövde inte en uppmanande knuff utan tog ett skutt ur det obehagliga mörkret och andades lättat ut.

Auda vände sig om för att se vad som hände med hennes eskort och hon såg den blåklädda kvinnan stå ansikte mot ansikte med henne. Kvinnan var ett halvt huvud längre än Auda, men hon hade böjt sig framåt och höll sitt ansikte obehagligt nära Audas och hennes blick glittrade av överlägsenhet. Över kvinnans axel såg Auda att Tadall bråkade med en ljusare blåklädd man. Mannen knäppte med

sina fingrar följt av att Tadall sjönk ner på knä. Utan att slösa ytterligare en blick på den ihopsjunkna yngre mannen på golvet, lämnade den ljusblåklädda mannen rummet med bestämda kliv. Tadall reste på sig med sammanbiten min och gick bort till Auda. Kvinnan mitt emot Auda gav henne en bestämd knuff som gjorde att hon nästan snubblade. Tadall tog tag i repet som satt fast i hennes armar och började leda Auda ut ur byggnaden. Auda bestämde sig för att hämta ut sin utlovade belöning.

”Jag följde med lugnt så nu ska du svara på mina frågor.”, informerade Auda sakligt. Hon kunde höra hur Tadall tog ett djupt andetag. När han vände sitt ansikte mot henne så såg hon inte det vänliga ansiktet som tidigare, utan ett kallt och känslolöst uttryck.

”Ändrade planer. Jag besvarar tre frågor eftersom jag redan har visat dig alldeles för mycket vänlighet.”, informerade Tadall med monoton röst. En överlägsen fnysning hördes från kvinnan bakom Auda.

”Bara tre? Men jag undrar så mycket...”, sade Auda besviket och tittade vädjande på Tadall. För bråkdelen av ett hjärtslag tyckte Auda sig se att det ryckte till i Tadalls ansikte, men hans uttryckslösa drag återvände snabbt.

”Är du säker på att det är din första fråga?”, kontrade Tadall medan han vände bort huvudet. Auda bet sig i läppen och skakade snabbt på huvudet. Hon kände bara för att sätta sig i ett hörn och gråta. Det var jobbigt att prata, det var jobbigt att gå och det var jobbigt att finnas. Vad hon än gjorde blev hon bestraffad. De promenerade i tystnad medan Auda brottades med sina känslor och försökte formulera en fråga.

”Vart är vi på väg?”, frågade Auda. Hon ville egentligen veta om hon kunde få mat snart, men tänkte att hon skulle få ut mer information med den här formuleringen.

”Vi är på väg till torget där man handlar med levande varelser. Där ska vi hitta ett hem till dig.”, svarade Tadall. Auda tyckte att det var en märklig beskrivning av ett torg. Om detta torg var där man handlade med levande varelser, fanns det då ett torg där man handlade med döda varelser? Tanken på att det fanns ett torg fyllt med kroppar var avstötande och hon nöjde sig med att de skulle till det normala torget. Hon skulle även få ett hem, vilket lät positivt och förmodligen kunde hon få mat när de ändå var på torget. Auda började fundera på sin andra fråga.

”Vad är ni för några?”, frågade Auda samtidigt som hon fick flytta sig ur vägen för en gräsgrönklädd person med famnen fylld av hopvirat skriftrullar och böcker.

”Vi är magiker. Vi jobbar med magi och tillämpar magiska lösningar för att tjäna riket.”, svarade Tadall på ett sätt som fick det att låta som om dessa meningar var väl inövade och användes som ett mantra. Auda funderade en kort stund på svaret när hon fick en idé för att utnyttja sin vagt ställda fråga.

”Jag menade inte vad ni jobbar med, utan vad ni är för varelser?”, förklarade Auda och tittade hoppfullt mot Tadall. Han vände sitt huvud en aning så att han kunde skymta henne i ögonvrån. Hans mungipa höjdes en aning.

”Så klart du gjorde, förlåt mig för att jag besvarade något du inte har frågat om. Vi kallar oss själva för människor och den här staden kallas Naramast.”, förklarade Tadall med mer inlevelse i rösten. Kvinnan bakom Auda harklade sig och

knuffade till henne hårdare än tidigare. Tadall vände blicken framåt än en gång. De gick i tystnad ner längs gatan. Det fanns folk som transporterade varor fram och tillbaka och andra som jobbade vid vägkanten. Inne i ett hus kunde Auda skymta en människa som höll på att gröpa ur en skål. På många sätt påminde detta om hennes egen hemstad, Bellem. Ljudet av fyra personer i metallkläder som marscherade i motsatt riktning på andra sidan gatan hördes, och Auda studerade dem. De bar långa spjut och när de närmade sig flyttade människor på sig och konversationer tystnade. Ordet ”stadsvakt” formade sig i hennes inre med en röst som var obehagligt likt Lilyans.

En man som nyss hade tagit en limpa bröd från en vagn rusade förbi Auda så nära att vinddraget fick hennes hår att fladdra till. En yngre pojke började ropa ut ordet ”tjuv” och peka efter mannen. Människorna i metallkläder, stadsvakterna förstod Auda, vände sig om och sprang efter. Det tog inte lång tid innan de kom ikapp mannen som försökte finta genom att springa tillbaka, än en gång förbi Auda. Magikerkvinnan bakom Auda hade lyft sin blåklädda arm och såg ut som om hon analyserade situationen. Två av människorna i metallkläder blockerade hans väg och en av de andra två kom springande bakifrån och körde ner sitt spjut i vaden på brödtjuven. Han skrek och föll till marken. Rött blod flöt ut ur såret och mannen låg och gnydde på marken. De andra människorna på gatan, inkluderat Audas eskort, betraktade det som hände med bristande intresse och när mannen föll ihop vände sig folk bort och fortsatte med sina sysslor. Magikerkvinnan slappnade av igen. Auda

skulle precis använda sin sista fråga för att ta reda på vad som hände när en av de metallbekläddas röst kunde höras.

”Så går det när man flyr från stadsvakten, brödtjuv. Hade du stannat så hade du fått sitta i fängelse några månader, men nu blir det Torget istället. Tur för oss så är det inte långt dit.”, förklarade vakten med ett hånskratt. Auda förstod inte vad hälften av orden innebar, men accepterade att hon inte skulle få en bättre förklaring av Tadall även om hon frågade. De svängde runt ett hörn och steg in på ett torg. Här fanns människor, boskap och öppna vagnar överallt. Auda sträckte på sig för att se om hon kunde hitta någon som sålde mat, men fann endast en plattform i mitten av torget runt vilken folk stod samlade. Hon leddes mot ett litet hus som stod avsides från plattformen. I en lucka i husväggen satt en äldre dam som hälsade respektfullt på Tadall och pratade lågmält med honom. Hon pekade på Auda samtidigt som Tadall nickade och lämnade över repet till gumman. Tadall vände sig mot Auda.

”Vi är framme. Du ska följa med den här damen som tar dig dit du ska. Gör som du blir tillsagd så kommer du att få mat och husrum. Har du tur bjuder någon trevlig högst.”, förklarade Tadall med sorgmodig röst. Han försökte dölja det, men Auda var duktig på att uppfatta känslor och tonlägen. Hon skyndade sig med sin sista fråga.

”Vad är detta för ställe?”, frågade Auda oroligt. Tadall tog ett par steg bort och svarade utan att vända sig om.

”Slavmarknaden.”

Mörker, förvirring, smärta. En skröplig hand tar ett bestämt tag om hennes ljusröda panna. Som en eld, bränner en magisk energi genom hennes sinne i jakt på kunskap och tankar som gömmer sig där inne. Mitt emot henne sitter en mystisk kvinna i röd kåpa som inleder förhöret. Vart kommer hon ifrån? Vem är hon? Och vad gör hon hos människorna?

Revaniflickan Auda Havsten växte upp bland sitt folk väster om Stormhavet, en barriär som har separerat revanierna från omvärlden så länge någon kan minnas. Nöjda med sina fredliga liv, där man endast har ansvar gentemot sig själv och sin familj, har ingen revani någonsin försökt korsa havet.

Förrän nu.

Bortom havet möts Auda av hierarki, makthunger och krig. Människornas feodala livsstil skakar brutalt om Audas världsbild och ger henne en ny livsåskådning. Med nya insikter står hon inför beslut som kommer att påverka tusentals liv.

IMAGINE
GAMES

ISBN 978-91-984543-0-7

9 789198 454307